

Arrest

nr. 279 021 van 20 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing -een zogenaamde bijlage 13quinquies- luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de heer/mevrouw die verklaart te heten:

naam : A.

voornaam . M.F M
geboortedatum : X
geboorteplaats : Mekka
nationaliteit ; Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 06.12.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen. Er op 20.04.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2. § 1,1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is met in het heen var. een geldig visum

In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betrekende op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikelen 5 en 12 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van het proportionaliteitsbeginsel, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Op grond van artikel 3 EVRM Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de (gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Volgens artikel 12.2 van de terugkeerrichtlijn "Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vernietigen de feitelijke en de rechtsgronden alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

Volgens de terugkeerrichtlijn: De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer te weten terugkeerbesluiten en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari Si 53 1825/001 p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en met kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013 nr 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr 129 985 du 23 september 2014 nr 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr 234 164 van 17 maart 2016) 11. ... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7 alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose a cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit le cas échéant tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier.

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11. EU C 2012 744 punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega. EU.C.2014:2336. punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen”

(HvJ, C-249/13. 11 december 2014 Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan dooi de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M.G. v.Holland, C- 383/13, 10 september 2013, par 32) In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011 "Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits à recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et

à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce.

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan met alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: "[...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment C.E. arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007). Quod non in casu.

In casu werd verzoeker niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Inderdaad consulteert hij momenteel een psycholoog. Zijn psycholoog geeft aan dat hij erg gestrest is en depressieve neigingen heeft (stuk 3).

Bijgevolg heeft de wederpartij verzoeker recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Om alle deze redenen verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980. in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing geeft uitvoering aan de terugkeerrichtlijn en vormt een verwijderingsbesluit op grond van artikel 74/13 van de wet. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluit moet in haar schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

In dezelfde zin, zien arresten nr. 249.715 van 23 februari 2021 en nr 248.213 van 26 januari 2021 van Uw Raad."

2.2. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat zijn recht om te worden gehoord werd geschonden.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder

deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Verzoeker betoogt dat hij zijn gezondheidstoestand had willen aankaarten en dat hij momenteel een psycholoog consulteert die aangeeft dat hij erg gestresseerd is en depressieve neigingen heeft, en dat de verwerende partij daar dus geen rekening mee heeft gehouden en niet over heeft gemotiveerd.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geen belang heeft bij zijn grief om de volgende redenen:

Verzoeker diende op 8 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 6 december nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot het niet-ontvankelijk bevinden van zijn verzoek, op grond van de vaststelling dat hij sinds 3 juli 2020 internationale bescherming geniet in Griekenland.

Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 271 439 van 20 april 2022. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

5.2. Uit het administratief dossier (zie map 7 “DVZ”) blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2019 en 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. In navolging van haar tweede verzoek om internationale bescherming verkreeg de verzoekende partij op 3 juli 2020 internationale bescherming in Griekenland. De verzoekende partij betwist niet dat zij in Griekenland internationale bescherming gekregen heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij zelfs aan dat zij in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning dat voor drie jaar geldig was.

5.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83).

Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92). ”

En

“Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland a priori in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). Het voorgaande neemt niet weg dat sprake is een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52). ”

Verder wordt in het arrest gewezen op het volgende:

“In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij een attest van een psycholoog bij van 21 februari 2022. Daarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan stress, zowel fysiek als mentaal uitgeput is, slaapproblemen heeft en de neiging heeft om depressief te zijn.”

De Raad heeft evenwel geoordeeld dat verzoeker daarmee niet aannemelijk maakt dat hij een kwetsbaar profiel heeft dat hem zou verhinderen zijn rechten te laten gelden verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, dat hij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd toegekend

en dat het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, niet wordt weerlegd. Daarbij werd ook het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker thans hetzelfde psychologisch attest voorlegt als datgene dat reeds werd beoordeeld in het hoger vermelde arrest. Het is dus geen nieuw element. Aangezien verzoeker zich terug naar Griekenland kan begeven, alwaar hij een internationale beschermingsstatus heeft, en gelet op hetgeen reeds werd in acht genomen in het voormelde arrest van de Raad, toont verzoeker niet aan dat een herhaalde verwijzing naar zijn mentale toestand en het attest van 21 februari 2022 het besluitvormingsproces in de aanloop naar de thans bestreden beslissing in een andere richting had kunnen sturen. Zoals reeds gesteld werd het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM reeds onderzocht, en verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan die erop zouden wijzen dat een nieuw onderzoek zich opdringt. De aangevoerde schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel kunnen *in casu* dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Bij gebrek aan nieuwe elementen toont verzoeker ook geen schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In deze laatste bepaling wordt gesteld dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 4 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de eerdere beoordeling van zijn gezondheidstoestand niet zou volstaan om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker alludeert op het feit dat over zijn gezondheidstoestand had moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, toont hij niet aan welk belang hij daarbij heeft: verzoeker weet immers om welke redenen het psychologisch attest waarnaar hij ook al in het kader van zijn onontvankelijk bevonden verzoek om internationale bescherming wordt geacht een terugkeer naar Griekenland niet in de weg te staan, en hij heeft zich hierover ook kunnen uitspreken in het kader van zijn beroep tegen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals reeds eerder gesteld, heeft hij geen nieuwe elementen bijgebracht. Het middel dat is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht is onontvankelijk.

Het middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, zodat het in zijn geheel moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS